

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΣΕΛΙΝΟ

—Δοιπόν, όπως είπαμε, Εύαγγελη νά ξέρης! Θέλω ένα τραπέζι σώματος τάξεως, που νά τό δικαιάται ό κ. θρησκούγος σε όλη τή ζωή του!

—Μείνε κινητή, κυρία!

«Εκεί δεχότανε κάθε Πέμπτη και Παρασκευή... πούνες θ' αρχίστη τό σερβίρισμα;

—Βέβαια, κυρία!

—Άπο τοῦ;

—Άπο δουν θά μοι πῆς έσον, κυρία.

—Πρώτα μάτι τηρί κυρία θρησκούγος.

—Βέβαια, κυρία!

—Και τόρα, νά ίδοιμε τό πεντη.

—Μάλιστα, κυρία!

—Πρώτα είτανε δρεκεπά. «Όλα νά είνε τον κουτιού. «Όλα Εύρωπακά. Τό νού σου πολὺ στό γέλτυμα ανδό. «Όταν κάνουνε τραπέζι σ' έναν θρησκούγο, δέν πάρε νά τον βάλουνε έγχρωμοις μεξέδες.

—Βέβαια, κυρία!

—Έπειτα δρώνα ψητή άλλα Βιεννέζικα, λεγκούν, έντραδέ Γαλλική. Κι' έπειτα, ή έκπληξης ... Έρεις τι είνε το διουράφες; ...

—Βέβαια, κυρία!

—Τη είκε;

—Ο, τι θά πῆς έσον, κυρία!

—Είνε η μεγαλοπρέπεια, τό φάλον τού τραπέζιου κάθε καλής οικογένειας της Αγγλίας... Κεφάλι κούφων ψημένου και σερβίρισμένου άλλ' Αγγλια! ... Πιατά που μοναχά στο τραπέζι τού βασιλέως της Αγγλίας παρατίθενται δύο φρούς τό χρόνο. Στό τραπέζι τού βασιλέως της Αγγλίας, είταμε, και στό δικό μας. Πρωτογενές για την Ελλάδα! ... Ο κ. θρησκούγος ήταν πολύ και θά μας έπικιμήση περισσότερο, γιατί θά ίδη πάς ξέρουμε νά ζούμε...

—Βέβαια, κυρία!

—Έρεις πῶς σερβίρεται αντό;

—Βέβαια, κυρία!

—Με σέλινο στή μάτη, γαρνιτούρα και τά λουτά ...

—Βέβαια, κυρία!

—Βέβαια, κυρία, και βέβαια, κυρία! ... Όλο φέβαια, κυρία, και μά γνόνη δέν ράκουσα κι' όπα σέλινα... Μού φάνεται πῶς τό μόνο βέβαιο θά είνε δύο έσεν έρεις τίτοτε...

—Βέβαια, κυρία! ***

Φούρες μεγάλες είχε ή κυρία φαρμακοπού, έδω και δεμπέτανε μέρες. Μία πού ήρθε, στήν Αθήνα και γνωρίστηκε και με τόν κ. θρησκούγο, τό καλούπισμα στή Λουτράκι, δημοράσε ν' άνοιξε κι' ανθή τό σπίτι της και νά ζήση τή ζωή τουν εμεγάλουν κόσμους, διατό έπειτα στήν κυρία κάθε φαρμακοπού, που πλουτίζει στήν έπαχος και έπειτείν. Έπειτα τήν έργασια του και τή ζωή του στήν πρωτεύοντα της χώρας.

Πρώτη δουλειά της κ. φαρμακοποϊ ήταν νά πάρει σάτι σε μέρος κεντρικό και νά τό στολίσῃ με δια τέλινο έφαντας στήν Εγγλέζικα. Ξωμάτα στούς τούχους, πού γχτεπεν, και βαγείνια παραπλασμάτα στο σαλόνι, ώλτ. πλλ. Ζωύρικο σαλονάκι, με ένα μαγγάλι, έναν

χαμηλό σαντρά, έναν, χωρίς μαρκούτοι, ναργιλέ, τρίμια καμπιλόγια και ένα φέσι. Τούρκικο, έπειτα σε μά γονά, βεράντα μέ μά ποτηλοκάδα φίτση και είσοδο μέ τρεις καθορέφτες! ...

Έπειτα δεχότανε κάθε Πέμπτη και Παρασκευή έναν μεγαλύτερο πάνω τόν Πειραιών, πάλαι συμμετητή τού στρόφης, έναν απόστρατο αξιωματικό τού Ναυτικού, πουπάρα πού πάτερα της, άπο τό χωρό της, διό δικηγόρος, ένα γαρέρο, ένα πού δίλεγε πώς είνε χρηματιστής και έναν πολιταύλονε μόνο άπο ένα συνοικισμό της Αττικής, πού πάντοτε έπειρηλάστετο νά έπειτη στης έλογες και σύντα έποιμαζτανε για τίς νέες.

Άλλα αντός δό κόσμος δέν την χόρτων! ...

Ήθ.λε τόν μεγάλο κόσμο τής μεγάλης τάξεως τών Αθηνών. Πλούσιά τώρα πετά γύρη, αριστοκράτες βέβαια, δρψη γήπες πλούσιοι, και υπέρ πλούσια μάλιστα— «Αντί νά τό βάλη στη μάτη της κεφαλής τού μή είνε καλά ή αρρώστεις χόρου, τό είχε βάλη στη μάτη της δική της! μή είνε καλά ή αρρώστεις και τά πορ τον χωριανών και τά σπεσιαλίτες της μόδας! ...

Θεο μου! ... Γιατί νά μη μάζευτον δύον τού κόσμουν άγαροι, άγαρα μεγάλοι και τεράστιο άγαρια εύρυμοιούνται, στά «Σπεσιαλίτες» ...

Έπιποτασίμικα τό κάθε μπουσάλα.

Και κάθε σπιτά, πού σιδύται τόν εαυτό τους έχραψε σε κάθε συνταγή και από διά. Άλλοι ως γιατροίς θά ήταν! ...

—Έπιποτας αντιτεσίνη;

—Ογ.

—Και τί κάθεσθε; Και πῶς θά γίνετε καλά χωρίς αντιτεσίνη; ... Και κάθε τόν έπαταστάρια ...

«Σπιτάτες, σπι λέσσε δ' άλλος! ...

Όλιγο νάτριο διττανθρακαν, τρυγκών δέξι, κάμπτοντες τό φαιλίσιον, παρακαλέ! Νά πῶς έπλωτος τής της και νά πάντα βρέθηκε και ή κ. Τσιμισήρη, πού φαρμακοπού, με σπάνια πλούσια, μέ κειφοφιλήματα, λοιπά, πρεμέρες και όλα τά έν γένεσ...

Άλλη η έπιποτα τής έπιποτας ήταν ή γνωριμία τού της Τσιμισίη, στό Λουτράκι, με τόν κ. θρησκούγοντας και ή μεγάλη της τιμή τηνή, ή συγκαταδέβας τού «έξωχοτάτου» νά διζήθη τό γενίμα στό διποτάσσαν.

Ω, ούτε ή οίκογένεια τόν Τσιμισίηδων πλέσει πρός τήν δόξαν, πρός τήν έπιπονέαν, πρός τήν κονικοκήνη έπειβολήν, πρός τήν άρ στοκαρική τής ...

Για τότο, μάτι 15 ήμ'ρων, μεγάλη παραχή και έπο μασία, για τό τραπέζι τού κ. θρησκούγοντας, ή συστάσεις στήν νέα έπιποτα - μαγείριστοι και καμαριέρα, ή λεπά συγκάντη, ή εύγνής άδημονία και ή ταραχή! ...

—Δοκόν, δοκός είταμε, Εύαγγελη, νά τό ξέρης. Θέλω ένα τραπέζι πρότιτης τάξεως, πού νά τό θυμάται ό κ. θρησκούγος σ' θήλη τή ζωή του!

—Βέβαια, κυρία! ...

—Και προσάντον, μήν έχεινς πῶς σερβίρειν στά μεγάλα σπάτια!

—Βέβαια, κυρία! ...

—Πρότια, είταμε, τά δρεκτικά...

—Βέβαια, κυρία! ...

—Έπειτα δρώνα ψητή διατος κάθην...

—Βέβαια, κυρία! ...

—Κι' έπειτα ή έκπληξης... Τό σουρτούς, πού λέσσε έμετς... Έρεις τή είνε τό πουρτός:

—Βέβαια, κυρία! ...

—Κεφάλι χοινόν, ψημένο και σθινισμένο άλλ' Αγγλαί...

—Βέβαια, κυρία! ...

—Α. μά κ' θά! ... Σέ δια μάθη κ. Τσιμισίη ή μά προστάτη, προσεκτή, δογματική! ... «Υπογώντις καιμία! ...

Ζωντάνε Εδροπατάκι, καιμίαν λίγο

...Γαλλικά, μαγείριστε πάντοτε Έγγλεζα, ντυνόταν. Προϊδένια, δι-

νέπτενε Γερμανικά, έσκοπέτετο διπός

—Βέβαια, κυρία!

—Στό τραπέζι τού... βασικό της Αγγλίας, και τό δικό μας μαρούχι ...

—Βέβαια, κυρία!

—

σπέλτοντα στη Σινηδία, περπατώντας δύος περπατάνε στο Βατικανό και καμάρων σαν 'Απρικανική γκαμήλα....

'Ηταν, δηλαδή, με διο λόγα, μια κυρία υψηλής περιωτής των 'Αθηνών, από τις ωριστοχράπτος... αυτές, που θυγήκαν τώρα τελευταία... ***

Και έπειταν, ή μεγάλη ήμερα τού γεύματος ἔφθασε !

Σάν ένναν δύλα έτουμα, ή κ. Τουμισίρη κάθησε, ἀπρωδισμένη τέλος, σ' άνων κανέπε, ἀνατενάνοισαν βαθεῖα :

— 'Αξ, αὐτές ή μεγάλη ήμερα τού γεύματος ἔφθασε ... Δεν είνε σήμερα για τίποτε ... Μιά προά ήσαν υπηρέτες, που διέλεγαν σάν καματέρα και τίποτε δὲν ἐπωνύμων. Ήν σήμερα είναι καὶ λέπτρας· καὶ ἐμπορέας καὶ ἀστράδες. Εντυπώσω πού τού τὸ κούπονο, η Εναγγελή, πού δὲν νοοῦνται καὶ πολλά, ἀρούς δυος λίγο ... υποφέρεται ... Μά έννοια της, καὶ θά την κάνω τούρα αυτή ... Θά την κάνω μια δουλεύη πρόθις τάξεως, φτάνι. που έπειτα στα χέρια μου ...'. 'Ας ελε, πρώτα θέδες, να μείνει ευχαριστημένος ή κ. υπηρετούγος ... ***

'Άλλο τις πέντε τὸ ποώι, ήτανα δροθή στο πόδι ή κ. Τουμισίρη. Σάλες, κουνιών, κρεβοταράμαρες, τραπέζιες καὶ ἀντέο, δύλα στρωμένα καὶ γαλανόμενα, λάμπανε, έποια ... Τὰ φαγητά τα τάξει ...

— Γηρήραφα καθιάσε, Εναγγελή τὰ ρεπάνια ...

Σαρανταστὸ ρεπάνια, μικρά, στρογγυλά, φοδιάλα καὶ χαροτά, ἔση γά τὸν καθένα.

Κι' η Εναγγελή, μὲ ἀρούς βοδιού κυνήσει, βοδιού γεμάτου ήσυχια καὶ μακαρότητα, τὰ καθάρια ἦνα πρόδη ένα.

— Γηρήραφα, Εναγγελή, καὶ θύρη ή κ. υφιστοργός ...

'Η ώρα ἔφθασε, κοντεύει ...

'Η κ. Τουμισίρη γύριζε, καμαρώνοντας ἀκταπικού, μπροστὰ σ' δύλα τὰ δουμάτηα της, τὰ στολισμένα, τὰ συγκινούμενα, τα ἑτοιμα, ή κ. Κείτε καμάρων τὰ φαγητά. Απὸ έκποτο σ' ἔκποτο. Η κρέμα, τα φητά, τα φτέλια τοῦ λεικοῦ φωνού, ψιλά, σάν τουγάροφατο κομμένα, ή σαλάτες, τὰ λεγκιούν, τὰ φρούτα, τὰ δοκτεκά Παραδείσους τῶν δορβαλμῶν καὶ ωλανοίς του σταμάτου. Καὶ στὴ μέση τὸ εσούποτο, πού ελεῖ, ημετέ, ή ἔπιπλες τὸν ἔπιπλες εναὶ καὶ ἔπιπλα τῆς ἀποτικίας : Τὸ γαρύν τεκάρια ἄλι 'Αγγλαι ...

'Υπόρουνον, ροδοφύμενο, μὲ δύν στέμμα ἀπὸ κομμένη λεμόνια καὶ φοδιάλα ρεπάνια στὴν κορυφὴ — χρυσάφι καὶ φοινικά, θύ νόμικε κανένις — μὲ μια τραχιάλι τριγύρω στὸ λαμπὸ του, ἀπὸ σωτὲ καφόττα, μαρουνία φρέσκια, ἀλήτης Ισπανίκες καὶ πολύχωρα, σαν περιδέρω, λεγκιούν, πατάτες, μαντάρια, μαντάρια καὶ ματέλια καὶ ἀραβά σοτέ.

'Ο Πραξιτέλης δέν θύ στιθεὶς ἔτοι θυμάζοντας, δύτεν ἀποτελεῖσαν τὸν 'Εφιμ, τὸ ὀριστούγγια του ...

— Δούτοι, Εναγγελή, καταλέβεις ; Θά φερης τὴν πατέληα ἐπον οὐτοῦ εἶνε, καὶ θύ την βάλης στὴ μέση, στὸ τραπέτο, ὀλόκληρη. Κύτταξε μὴ τὸ πόνηση κομμάτια... Θά τὸ πόνψω στὸ τραπέτο ἐγώ, δύτος κάνουν καὶ στίην Αγγλια ...

— Βέβαια, κυρία ...

— Καὶ...

'Αλλά δὲν ἐποφέρεταις νὰ τελικώσῃ. Τῆς πόρτας τὸ κουδούνιον κτύπησε καὶ ή κυρία ἔτρεξε γιὰ νὰ δευθῇ τοὺς υψηλοὺς της ξένους. 'Ο κ. υφιστοργός, μὲ τὴν κυρία του, ή κονάδα, δὲν πάντες, δὲν τεύχος τοῦ πούτσου αὐτοῦ, δὲν πέταξε πάντας τοῦ πούτσου αὐτοῦ, πού μόις ήδη απὸ τὴν Ανδραβίδα, καὶ διαμοιράρχησε του.

— Ω, κύρια υφιστοργός ... Την μαγάλη γιὰ τὸ σπίτι μας ... Πώς τίσσωτε, κυρία υφιστοργός ... Τὶ είτατε; ... Τὸ μικρό σας ἔχει Ήμάρα : Θεός καὶ Παναγία ... Χαριτωμένη ή ἀνηριά σας, κύριε υφιστοργός ... Καὶ τὸ μᾶς φέρατε πάντα τὴν Ανδραβίδα, δασινοῖς ... Είνε δόκος ὡς ὑγής, ἔκει; ... Εδῶ, κύριε συμβούλιοισχάρατε, βάλτε τὴν δικτεβέλλα σας. Τὶ ωραία μεταξοῦν διμερέλλα ! Ήδη εἰνε βεβαίας Εδρατακή ! Λοιπόν, τὸ μικρό σας ἔχει Ήμάρα ; Χροτός καὶ Παναγία ! Λίγη κόκκινη καντιζάλαρι νὰ τὸ δώσουτε. Είνα ένα καὶ Ήμάρα Σεδιαλέμενο γιὰ τὴν Ήμάρα ...

— Καὶ Ήμέγε, καὶ Ήμέγε, γιὰ δύλα, μὲ δινιαφέρουν. Τὴν Ήμάρα, γιὰ τὴν Ήμάρα, γιὰ τὴ μεταξοῦν διμερέλλα, γιὰ τὴ χαριτωμένη ἀνηριά. Αλλά δὲν της ήταν πάσο. Μέση στὸν κυρίανα... Στὶς σαλάτες, στὶς φητά, καὶ προτάτοντα στὸ καζινόν κεφαλή, πούν ... Εγγίεζάπεσε ...

— Ω, νὰ πάρω ή διώγη, καὶ τὸ λησμόνησο ... Μά πᾶς τῆς ξέρψυγε, καὶ τὸ λησμόνησο ... Νὰ λησμόνησο νὰ τῆς πῆ νὰ βάλη καὶ λίγο σέλινο στὴ μήνη, δύται δὲ τὸ ξέρψυγε ... Καλύ τῆς φωνότων δη κάτι ξέχασε. Μά δόξα σου δὲ Θεό, που τὸ την μημήρημε ... Γιατί μποροῦσε ή τὸ σερβίρηον ἔτενή ή ἀνόητη, μὲ τὰ μηδινάδειαν ...

— Καὶ πετά τρέμε μὲ στριγή στὴν πόρτα τῆς κουζίνας;

— Εναγγελή ! Ανούσες έδω. Εναγγελή, 'Ο πατέληος τὸ κούρουνό κεφάλη, προσέξει βάλτε στὴ μήτη τρέσο σέλινο.

— Βέβαια, κυρία ...

— Κόντρασε μὲ στριγή στὴν πόρτα τῆς κουζίνας, καὶ μόδοια ...

— Εννοεια σου, κυρία ...

Έπειταν, τρόπως !...

— Όλα ἐν τάξει ! Όλα ώραια καὶ ινέροχα !...

— Τὰ συγχαρητηριά μου, κυρία Ταυμασίη. Ή μαγειριστά σας εἶναι πρώτης τάξεως. 'Απὸ πό την πήρατε ;

— 'Απὸ τήν... Πολωνία !...

— Μαγειρινεί ξέσοια !...

— Ήτανε, ζέρετε, σ' ἐνός μαρκησίου πρώτη, δὲ όποιος μετά τὸν πόνωμο, ξέέτεσσε...

Και έπειτα πέρα διαβένεται τὴν κουβέντα του. 'Η καντιζάλα, ή λαρά, ή 'Ανθαΐδια, τὰ σημεδάλια, ή δικαυτοράξιες, οἱ φωματισμοί, ή γρίτη, τὰ πολιτικά.

— Οι ιντρογοί, κυρία μου, μαρτυροῦνται σήμερα ... είτε δὲ κ. ιντρογούς.

— Ο κόσμος ἔγινε ἀπατητικός πολὺν. 'Ανάθεμα τὴν δύα πού δέχθησαν γά γίνονται φυργούς !...

Και πάλι φιλούμενά γιὰ τὴν Ήμάρα, τὴν καντιζάλα, τὴν 'Ανδραβίδα, τὴ γρίτη, τὰ σημεδάλια, τὰ πολιτικά.

Τὰ σετανάκια ἔχαρτηραν σὰν καταπότα. Τὰ δογχικά διδειασαν....

Η Εναγγελή ἀλλάζει μὲ προσοχὴ τὰ πάτα. Καὶ τέλος, ήδην ή στιγμή.

Η μεγάλη τῆς ἔπιπλες καὶ ή ιερὰ τῆς ἔπιπλες στοιχείον ! Άλλα, ἀνήριθμος ή στιγμή, ή Εναγγελή δὲν έρχεται. 'Ο κ. ιντρογούς, ή ἀνηριά του, ὁ ἀρραβωνιαστικός της ὁ σημεδάλιασχάρος, ξεμίνεται πρωτότυπα τὰ προνόντα, καὶ περιουσιαναγόρας. Τουμισίρανται λίγο - λίγο απὸ τὸ φωμό, ξανάταν γιὰ τὴν Ήμάρα, γιὰ τὴν 'Ανδραβίδα, γιὰ τὰ τέλη, καὶ τὰ σηματάρια πού δέχθησαν.

Τὰ πετανάκια ἔχαρτηραν σὰν καταπότα. Τὰ δογχικά διδειασαν....

— Πέρασαν ένα πέρασαν ἀπόνα μηνί, τρία, τέσσερα λεπτά. Η Τουμισίρη καθόταν ἀπόνα σὲ ἀναμένα κάρδουσαν...

— Μά τὸ κάνω αὐτὸν τὸ κτήνος, τί κάνει, έπειταν ;

— Ήδην ήδην έπρόστανται. 'Όλα σάλια, ή γαρνιτούρα, τὰ κεράλια... Τι έγινε εἶναι δυνατόα...

— Χτίστησε και ξαναχτίστησε, και πάλι ξαναχτίστησε τὸ διλεκτηρια κουδούνια...

— Αράνη τη Εναγγελή !...

— Επιτέλους, ένα μπρόστες νὰ κρατηθῇ ή κ. Τουμισίρη, και πορτήστε :

— Σάς ζητῶ συγγράμμην μᾶ στιγμή ... Πρέπει....

— Άλλα δὲν πρόστανται νὰ τελεωσήσουν 'Ενα γέιο γεννιό, τὴν έκαναν να σταθῇ σὲν διαμάλια, έκει πού ήταν.

— Βρε τί γελάνε πούταν ...

— Ούτε τὸ σέλινο ἀσύρια ...

— Μὲ μὰ διαφορά : δύτα έναν νὰ τὸ βάλη στὴ μήτη της κεφαλῆς τοῦ λιόνου, τὸ είχε βάλε...στὴ δική της τὴ μήτη ...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΘΑΥΜΑΣΤΡΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΛΙΕ

'Ο Μωρίς Σεβαλίε, καθὼς διανέφερουν τὰ «Κινηματογραφικά Νέα», είχε τὴν ἀκόλουθη περιπέτεια μὲ μιὰ θαυμάστρια του. 'Ενος θράδιου μάτιους ὥστε ουρανούς τοῦ διαθέτει τοῦ θρύσσαστον προκειμένοντας νὰ κοινηθῇ στὸ κρεβέττοι του. 'Ενος παράξενος θόρυβος τὸν έκανε κάθη τόσον προκειμένου τόσα μάτια τοῦ μάτιου του.

Στὸ τέλος ἔχασε τὴν υπομονή του, πήδησε ἀπὸ τὸ κρεβέττο σὰν δικαίουσιμος μέσα στὸ δωμάτιο και νὰ περπατήσῃ σὲ τὰ ἐπίπλα γιὰ νὰ δῖ απὸ ποὺ προεργάζονται αὐτὸς δὲ θύρους. Ξαρκιάτα τότε δικούσε κάτω ἀπὸ τὸ κρεβέττο του ἀκράτητα γυναικεία γέλια κι' έπειτα πάπλω λίγο παρουσιάστηκε μπροστά του μιὰ πολύ δύομορφή νέα. 'Ηθελε, καθὼς τοῦ είπε, νὰ θεωρηθῇ σὲν ροχαλίζη. Μά ήταν τόσο στενόχωρα κατώ απὸ τὸ κρεβέττο του Σεβαλίε. Δύστε δὲν μπορούσε νὰ διστριφυρίζῃ ἀπὸ κι' ἀπὸ έκει καὶ νὰ προκαλή τὸ θόρυβο πού είχε ἐκνευρίσει τὸν διαυχό Μωρίς. 'Ο Γάλλος ήθοτοιός, σὰν θέρος Παρισιός, συγκράτησε τὸ θυμό του κι' έδω εύχαριστως θά ήθελε νὰ πετάξει τὴν πειρίγεα τῆς καὶ τῆς ὀρκίσθηκε διτὶ κοιμητάς ήσυχος σαν μωρό παιδί κι, δάκρυ μὲν κάτω στὸ διάδρομο καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ τὸν βιβάσειν.

Μὲ ένα στέμμα ἀπὸ λεμόνια καὶ ρεπάνια, σὰν ἀπὸ χρυσόφιλο, καὶ ρουμπινία !...